

1) W zakresie, w jakim dyrektywa 1999/70/WE⁽¹⁾ stanowi, że pracownicy zatrudnieni na czas określony nie będą traktowani w sposób mniej korzystny niż pracownicy zatrudnieni na czas nieokreślony, czy dotyczy to również warunków ekonomicznych?

W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej,

2) Czy wystarczającym powodem o charakterze obiektywnym nieprzyznania dodatku za staż pracy, przysługującego pracownikom zatrudnionym na czas nieokreślony, jest okoliczność, że niemożność jego uzyskania wprowadza art. 44 ustawy nr 55/2003 z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie Statutu ramowego statutowych pracowników służby zdrowia?

3) Czy porozumienia zawarte pomiędzy przedstawicielami związków zawodowych pracowników a administracją stanowią wystarczające powody o charakterze obiektywnym, aby pracownikom zatrudnionym na czas określony nie przyznawać dodatku za staż pracy?

(¹) Dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. L 175 z 10.7.1999, str. 43)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Högsta domstolen z dnia 9 sierpnia 2005 r. w sprawie Nokia przeciwko Joacim Wärdell

(Sprawa C-316/05)

(2005/C 257/07)

(Język postępowania: szwedzki)

W dniu 16 sierpnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Högsta domstolen z dnia 9 sierpnia 2005 r. w sprawie Nokia przeciwko Joacim Wärdell.

Högsta domstolen zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1) Czy pojęcie „szczególnych powodów” znajdujące się w art. 98 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego należy interpretować w ten sposób, iż w sytuacji, gdy sąd krajowy uznał pozwanego winnym naruszenia wspólnotowego znaku towarowego, może on, niezależnie od pozostałych okoliczności, zaniechać wydania postanowienia zakazującego pozwanemu dalszych działań stanowiących naruszenie, jeżeli uzna, iż

ryzyko kontynuowania naruszeń nie jest oczywiste lub że ryzyko to jest z jakiegokolwiek powodu ograniczone?

2) Czy pojęcie to należy rozumieć w ten sposób, iż jeżeli sąd krajowy uznał pozwanego winnym naruszenia wspólnotowego znaku towarowego, to może on zaniechać wydania postanowienia zakazującego pozwanemu działań stanowiących naruszenie, nawet w braku podstawy zaniechania wskazanej w pytaniu pierwszym, mając na uwadze, że przepisy krajowe przewidują całkowity zakaz działań stanowiących naruszenie znaku towarowego oraz iż pozwany podlega odpowiedzialności karnej w przypadku popełnienia czynu zabronionego, niezależnie od tego, czy miał on charakter umyślny, czy był wynikiem rażącego niedbalstwa?

3) W przypadku odpowiedzi negatywnej na pytanie drugie, czy dopuszczalne będzie w takich okolicznościach zastosowanie środków szczególnych, na przykład grzywny, w celu zapewnienia przestrzegania tego zakazu, pomimo że przepisy krajowe przewidują całkowity zakaz działań stanowiących naruszenie znaku towarowego, a pozwany podlega odpowiedzialności karnej w przypadku popełnienia czynu zabronionego, niezależnie od tego, czy miał on charakter umyślny, czy był wynikiem rażącego niedbalstwa?

4) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie, czy rozwiązanie takie będzie dopuszczalne w sytuacji, gdy warunki zastosowania środków szczególnych przewidzianych w przypadku analogicznego naruszenia krajowego znaku towarowego nie zostały spełnione?

Skarga wniesiona w dniu 17 sierpnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-318/05)

(2005/C 257/08)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 17 sierpnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Richarda Lyala i Kiliana Grossa, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Federalnej Niemiec.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

1) stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 18, 39, 43 i 49 Traktatu WE w ten sposób, że bez żadnych wyjątków wyłączyła czesne za naukę w szkole za granicą z zakresu odliczenia od podatku wydatków szczególnych przewidzianego w § 10 ust. 1 nr 9 ustawy o podatku dochodowym (Einkommensteuergesetz, EStG).

2) obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.